

Findeisen, Władysław

XVI inauguracja roku akademickiego
1982/1983 w Filii Politechniki
Warszawskiej w Płocku : przemówienie
rektora PW prof. Władysława
Findeisena.

Notatki Płockie 27/4-113, 61-62

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

XVI inauguracja roku akademickiego 1982/1983 w Filii Politechniki Warszawskiej w Płocku

Przemówienie rektora PW prof. Władysława Findeisena

*Szanowni i Mili Goście, Drodzy Koledzy,
Kochana Młodzieży Akademicka!*

Uczelnia Płocka przyjmuje dziś w swoje progi 160 nowych studentów; proszę, byśmy do nich w tej chwili zwrócili nasze myśli i naszą uwagę.

Pierwszy rok studiów to zarazem pierwszy, po świadectwie maturalnym, rok próby w dojrzałym życiu. Nie ma tu już odpowiedzialności rodziców i wychowawców. Jest odpowiedzialność za siebie samego, za swoją pracę, za swoje studiowanie, za swoją rolę i uczestnictwo w społeczeństwie.

Wstępując na Politechnikę chcecie się przygotować do pełnienia zawodu inżyniera. W tradycji naszej uczelni leży przekonanie, że jest to zawód szczytny, służący ludziom i niezbędny, zawód bez którego nie mogłoby istnieć i rozwijać się żadne współczesne społeczeństwo. To przecież technika jest w stanie uwielokrotnić rezultaty pracy robotnika i rolnika; bez mądrze wykorzystywanej techniki nie moglibyśmy się ani wyżywić, ani też ubrać, mieszkać i ogrzewać. Przypominałem tę rolę inżyniera w społeczeństwie w czasie inauguracji przed rokiem. Nie można było nie powiedzieć tego dzisiaj, nie można szczególnie dziś zapomnieć o roli techniki, o społecznym pożytku pracy inżynierów.

Zadaniem uczelni jest dostarczenie wiedzy, dostarczenie narzędzi myślowych i umiejętności jakie w pełnieniu zawodu inżyniera są lub mogą być potrzebne. Im głębiej przy tym sięgamy do podstaw, do matematyki, fizyki, chemii, mechaniki, tym lepsze i lepiej do nieznannej przecież przyszłości dostosowane będzie wykształcenie naszych absolwentów. Zawód inżyniera będziecie w istocie zdobywać sami, w pracy nad stawianymi wam zadaniami.

W studiowaniu na uczelni, w zdobywaniu wiedzy pomagać wam będą nauczyciele akademicy; jest wśród nich wielka liczba naukowców o wysokich kwalifikacjach i doświadczeniu. Niejednokrotnie są to osoby o wielkim dorobku oraz o autorytecie naukowym sięgającym daleko poza granice kraju. Cała ich wiedza stoi do waszej dyspozycji: korzystajcie z niej, dobijajcie się o nią, zadawajcie pytania, miejcie wątpliwości. Jest to wasze prawo, a my na to czekamy. W tej społeczności akademickiej, którą tworzymy, najwięcej warte będą kontakty bezpośrednie. Tą drogą powstawać ma rzecz najważniejsza — studencka dojrzałość i świadomość celu. Powstawać ma również odpowiedzialność nie tylko za

Uroczysta inauguracja roku akademickiego 1982—1983. Przemówienie inauguracyjne wygłasza Jego Magnificencja Rektor Politechniki Warszawskiej prof. dr Władysław Findeisen, (obok z prawej) Prorektor Politechniki Warszawskiej ds. Filii w Płocku prof. dr Henryk Bernacki, w drugim rzędzie przedstawiciele Kierownictwa i Senatu Uczelni, (od lewej) dr Jacek Kubissa — dyrektor Instytutu Budownictwa, prof. dr hab. Wiesław Stachurski — dziekan Wydziału Inżynierii Ładowej, dr Maria Gawrońska — z-ca Dyrektora Instytutu Chemii, doc. dr inż. Tadeusz Żuk — dyrektor Instytutu Mechaniki, prof. dr hab. Władysław Lenkiewicz, prof. dr hab. Eugeniusz Szpunar.

siębie, ale za studencką społeczność, a przez to — w niemałym stopniu — za całą uczelnię. Będziemy w tym pomagać, ale nie prowadzić za rękę; przejście przez lata studiów ma dać coś więcej niż pewną sumę wiedzy, ma kształtować człowieka i obywatela na miarę potrzeb i zadań jakie przed nim staną. Tu właśnie leży trudna rola nauczyciela akademickiego, trudna rola władz akademickich; my mamy absolwenta Politechniki nie tylko wykształcić, ale i ukształtować. Każdy student sam będzie odpowiedzialny za swe studiowanie i postępowanie — inaczej nie może przecież być mowy o gotowości do samodzielnego życia. Rolą nauczycieli akademickich natomiast, rolą całej uczelni jest to, by takie poczucie odpowiedzialności rzeczywiście wytworzyć.

Studenci Filii Politechniki Warszawskiej to ponad tysięczna społeczność, której sposób życia i funkcjonowania zależy nie tylko od warunków materialnych i formalizmu toku studiów. Jako całość jest to społeczność dojrzała i rozważna, dowiodły tego trudne momenty jakie przeżywaliśmy, dowiodły także wyniki studiów ubiegłego roku akademickiego — osiągnięte pomimo przerw i przeszkód nie dzięki czemu innemu przecież, jak osobistemu wysiłkowi i pracy każdego studenta.

Społeczność studencka jest społecznością ludzi młodych i otwartych i jako taka ma w szczególnym stopniu właściwość odróżniania wartości prawdziwych od pozornych — wie o tym doskonale każdy nauczyciel akademicki. Trzeba byśmy na tym fakcie budowali naszą pracę wychowawczą, to wielka szansa w kształtowaniu przyszłych obywateli. Jak każda społeczność, potrzebuje studencka gromada wielorakiej integracji, trzeba by się w niej tworzyły różnicowane i możliwie bogate więzi społeczne. Konieczne jest odrodzenie się wszystkich form działalności studenckiej, od kół i klubów naukowych, turystycznych, sportowych, kulturalnych, poprzez samorządy do organizacji o szerszym zakresie. Chcemy koniecznie, by żadna poważniejsza sprawa studencka nie była rozstrzygana w uczelni bez znajomości punktu widzenia młodzieży. Jest to nie tylko sprawa poprawności podejmowa-

nych decyzji — ma to być także przejaw właściwego funkcjonowania społeczności akademickiej, którą razem tworzymy.

Czeka nas w kraju być może całe dziesięciolecie pracy nad dźwignięciem polskiej gospodarki, nad przywróceniem fizycznych, materialnych podstaw bytu narodu. W pracy tej nikt nas nie zastąpi, tym bardziej zaś nie może nasz byt być oparty na darach lub pożyczkach. Włączając się do tej pracy u podstaw kształceni przez Politechnikę inżynierowie i na tym polegać będzie nasz wkład główny, ale nie jedyny.

Filia Politechniki Warszawskiej nie ogranicza się do kształcenia swych studentów, nie zamykamy się także w kręgu rozwoju nauki, chociaż to zadanie ważne i funkcyjne, której uczelnia wyższa zaniedbywać nie może bez utraty swej osobowości.

Od piętnastu lat prowadzimy w Filii Politechniki prace badawcze i rozwojowe na użytek bezpośredni przemysłu i gospodarki. W najbliższych pięciu czy dziesięciu latach prace te muszą nabrać w naszym środowisku rangi szczególnej, będzie to przecież z prostego obowiązku wynikający wkład w materialne zabezpieczenie bytu narodu. Nie jest to, zwłaszcza w chwili obecnej, żadna przyziemna sprawa i nie szkoda odłożyć dla niej innych, bardziej może pod względem naukowym ambitnych zamiarów.

W dziedzinie, o której mówię, to znaczy w wykorzystaniu potencjału uczelni na bezpośredni użytek gospodarki, wiele jest jeszcze niewykorzystanych możliwości. Mamy tu jednak do zanotowania tendencje pozytywne.

Mija właśnie XV lat od utworzenia Filii Politechniki Warszawskiej w Płocku. W ciągu tych XV lat Filia dobrze służyła nauce oraz gospodarce tysięcletniego Płocka i Mazowsza.

Zyczę wam wszystkim; studentom, nauczycielom akademickim, by dane nam było pracować w tym roku efektywnie i wydajnie dla dobra kraju, dobra uczelni, dla dobra nas samych. Młodzieży studenckiej zyczę ponadto, by nieustannie odnajdywała swoją tożsamość, cel swego życia, studiowania i przyszłej służby dla kraju.

Prezes Towarzystwa Naukowego Płockiego — laureatem nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka

10 listopada 1982 r. Stowarzyszenie PAX przyznało po raz trzydziesty piąty swe tradycyjne, doroczne nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka.

Jury w składzie: red. Maria Szypowska, prof. dr Czesław Bobrowski, Zdzisław Borówka, red. Zbigniew Czajkowski, prof. dr Konrad Górski — prezes Towarzystwa Naukowego w Toruniu, prof. dr Wojciech Kalinowski, red. Zygmunt Lichniak pod przewodnictwem członka Rady Państwa PRL prof. dra Alfonsa Klafkowskiego z Poznania — przyznało następujące nagrody:

Naukową: prof. dr **Stefanii Skwarczyńskiej** — z okazji 80 rocznicy urodzin, jako wyraz uznania za-

ślug na polu teorii i historii literatury oraz pracy pedagogicznej; ks. prof. dr **Marianowi Faće** — za osiągnięcia w dziedzinie badań, nad historią prawa kanonicznego w Polsce; prof. drowi **Krzysztofowi Porwitowi** — za dorobek w zakresie teorii planowania gospodarki narodowej i rachunku ekonomicznego, stwarzającego podstawy nowoczesnych metod reformy gospodarczej.

Literacką: **Zbigniewowi Doleckiemu** — za twórczość poetycką i krytyczno-literacką; **Janowi Korprowskiemu** — za całokształt twórczości; **Aleksandrowi Rogalskiemu** — za dorobek krytyczno-literacki.

dok. na str. 64